

Efter stk. 4 bemyndiges skatteministeren til at fastsætte nærmere regler for gennemførelsen af reguleringen efter stk. 3. Det er hermed hensigten at fastsætte nærmere regler om overtagelsen af reguleringsforpligtelsen svarende til reglerne i den gældende reguleringsbekendtgørelse.

I forslagets § 44 fastsættes reglerne om reguleringsperiodens længde og reguleringens størrelse i det enkelte år.

Bestemmelsens stk. 1 fastsætter reguleringsperiodens længde. For driftsmidler fastsættes reguleringsperioden til 5 år og for fast ejendom samt reparation og vedligeholdelse heraf til 10 år. Bestemmelsen svarer til de gældende regler i bekendtgørelsens § 2, stk. 2, idet det dog præciseres, at reguleringsperioden for fast ejendom regnes fra ibrugtagningstidspunktet, når ejendommen er opført til udlejning. En virksomhed, der er frivilligt registreret for opførelse af fast ejendom med henblik på udlejning, anses først for at tage ejendommen i brug, når første udlejning finder sted.

Efter stk. 2 foretages reguleringen med lige store andele over reguleringsperioden. For driftsmidler reguleres der således med en femtedel og for fast ejendom med en tiendedel i det enkelte regnskabsår. Det beløb, der reguleres, er det afgiftsbeløb, som er betalt ved anskaffelsen henholdsvis ibrugtagningen. Det gælder uanset, om der oprindeligt er opnået fuld eller delvis fradragsret.

Reguleringen sker på grundlag af de ændringer i fradragsretten, som finder sted i det enkelte regnskabsår i forhold til fradragsretten i anskaffelses-/ibrugtagningssåret. Samlet regulering for den resterende reguleringsperiode skal dog ske, når investeringsgodet sælges eller overdrages efter forslagets § 43, stk. 3, nr. 3, 4 eller 5. Bestemmelsen svarer til de gældende regler i bekendtgørelsen, men er dog for så vidt angår reglerne om samlet regulering tilpasset de ændrede regler om regulering.

Stk. 3 indeholder en bagatelgrænse. Der skal således ikke foretages regulering, hvis udsvinget i virksomhedens fradragsprocent for det pågældende investeringsgode er mindre end 10 pct. i forhold til fradragsprocenten på anskaffelses-/ibrugtagningstidspunktet. Bestemmelsen svarer til de gældende regler i bekendtgørelsen.

Kapitel 10

Afgiftsgodtgørelse

Kapitlet indeholder bestemmelser om godtgørelse af afgift til udenlandske virksomheder, diplomater, humanitære organisationer m.v.

Til § 45

Stk. 1 svarer til den gældende lovs § 39, stk. 1, og § 39 a. Det foreslås dog, at der i stedet for godtgørelse kan ydes afgiftsfritagelse efter EF's regler herom. Det gælder varetransport m.v. samt reparation af løseregenstande.

I stk. 2 fastsættes det, at der kan ydes godtgørelse af afgift, som fremmede staters herværende ambassader m.v., internationale organisationer samt tilknyttet personale har betalt i forbindelse med indkøb her. Skatteministeren fastsætter efter forhandling med udenrigsministeren og forsvarsministeren, for hvilke varer og ydelser der kan ydes godtgørelse. Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til den gældende lovs § 39, stk. 2.

Stk. 3 svarer til gældende lovs § 39, stk. 3. Ved »udenrigspersonbefordring« forstås transport af personer til og fra andre EF-lande eller steder uden for EF.

Efter stk. 4 ydes der godtgørelse af den afgift, som er betalt i forbindelse med transaktioner omfattet af forslagets § 13, stk. 1, nr. 11 og 12, dvs. bank- og forsikringsvirksomhed, til aftagere uden for EF, eller når de pågældende transaktioner vedrører udførsel af varer til steder uden for EF. Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 39, stk. 3, men er præciseret i overensstemmelse med 6. momsdirektiv.

Stk. 5 svarer til den gældende lovs § 39, stk. 4, mens stk. 6 svarer til § 29, stk. 7, i den gældende lov.

Efter stk. 7 bemyndiges skatteministeren til at fastsætte nærmere regler for udbetaling af afgiftsgodtgørelsen efter stk. 1, 3, 4, 5 og 6. Det er hensigten at fastsætte regler svarende til bestemmelserne i bekendtgørelse nr. 639 af 20. oktober 1988 om tilbagebetaling af merværdiafgift. Det drejer sig f.eks. om krav til ansøgningen om tilbagebetaling af afgift.

Kapitel 11

Betalingspligtige personer

Kapitlet indeholder bestemmelser om, hvilke personer afgiften påhviler. De pågældende personer er betalingspligtige i lovens forstand og hæfter således for afgiftens betaling.

Til § 46

Bestemmelsen fastsætter reglerne for, hvilke personer der skal betale afgiften. Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 3 sammenholdt med § 24, men reglerne er præciseret.

Hovedreglen er efter stk. 1, at afgiften påhviler den afgiftspligtige person, der leverer varer og ydelser her i landet.